

Arrest

nr. 57 487 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEKEERSMAEKER, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 februari 2010 en heeft zich op 15 februari 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 augustus 2010 en 15 september 2010.

1.3. Op 24 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 12 januari 1969 geboren in Hillah. U bent een sjiïet van Arabische origine. In 2008 werd uw broer die voor de politie werkzaam was, vermoord. U besloot klacht in te dienen bij de rechtbank in Hillah. Daar kreeg u echter geen gehoor omdat de rechter beweerde dat hij zelf bang was van de extremistische groeperingen. Daarna ging u naar de gouverneur van Babil om aangifte te doen. Ook daar kreeg u echter geen gehoor. Een week later zouden er drie mensen gekomen zijn naar het ziekenhuis waar u werkte. Zij meldden u dat u zich de volgende dag moest aanbieden bij sjeikh Ahmed Ibrahim in het bureau van Badr. Daar kreeg u ruzie omdat u klacht had ingediend tegen de groepering. Daarna besloot u om klacht te gaan indienen bij de rechtbank in Beilla, Bagdad. Daar kon u wel aangifte doen. Tien dagen later zou er een granaat ontploft zijn in uw tuin. Hierbij kwam uw jongste zoon om. Hierna zou u opnieuw naar Bagdad gegaan zijn om klacht in te dienen. Een tijdje later werd u ontvoerd. U werd een tiental dagen vastgehouden en gefolterd op een u onbekende plaats. Na ongeveer een week kwam er een gemaskerde persoon die u zou kunnen redden indien u 50 000 \$ zou betalen. U mocht dit even met uw schoonbroer bespreken. De gemaskerde onbekende zou nadien nog met uw schoonbroer telefonisch onderhandeld hebben. Uiteindelijk kon uw familie 40 000 \$ verzamelen. U weet niet hoe de uiteindelijke betaling van het losgeld gebeurd zou zijn. Op een avond kwam de gemaskerde man en bracht hij u in een rode opel naar de wijk Shawi in Hillah. Daar moest u zich verborgen houden tot zonsopgang. Toen de zon opkwam vertrok u op 20 januari 2010 met de bus naar Bagdad. Daar verbleef u een vijftal dagen alvorens naar Erbil te vertrekken. Op 31 januari 2010 vertrok u van daaruit naar Turkije om uiteindelijk op 15 februari 2010 in België aan te komen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan. In België vernam u via een vriend dat heel uw gezin vermoord zou zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, originele medische verslagen uit België, een kopie van de foto van sjeikh Ahmed Ibrahim en een formulier van Rode Kruis Vlaanderen/ Tracing.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

Zo dient er allereerst worden vastgesteld dat u bijzonder weinig concrete bewijzen kunt voorleggen die uw relaas ondersteunen. Zo kunt u geen enkel begin van bewijs voorleggen betreffende de verschillende klachten en aangiftes die u zou hebben ingediend bij verschillende instellingen (CGVS I, p. 13, 14, 21). U kunt evenmin enig begin van bewijs voorleggen over de moord op uw broer of uw jongste zoon. Het enige bewijs dat u kunt voorleggen aangaande uw identiteit is dan weer enkel een kopie van uw identiteitskaart. Dit alles is des te meer bevreemdend aangezien u wel een foto kunt voorleggen van de sjeikh die u bedreigd zou hebben en een document waarin u volmacht geeft aan uw echtgenote om uw huis te verkopen. Ook over de voorgehouden moord op uw gezin tijdens uw verblijf in België kunt u geen bewijzen voorleggen. Nochtans zou u meerdere malen naar het Rode Kruis zijn gegaan om u hierover te informeren en zou er, volgens uw verklaringen, een fax bestaan waaruit zou kunnen blijken dat uw familie vermist zou zijn (CGVS I, p. 8, 28)(CGVS II, p.2).

Vervolgens blijkt dat u in de loop van uw asielprocedure tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig aantasten. Zo blijkt u niet precies te weten wanneer uw jongste zoon is omgekomen bij de aanslag op uw huis. Aanvankelijk beweert u dat uw zoon omkwam in oktober 2009 (CGVS I, p. 21). Vervolgens verklaart u dan weer dat hij is omgekomen in september 2009 (CGVS I, p. 22). Daarna stelt u echter dat de aanslag op uw huis waarbij uw zoon omkwam in juli 2009 plaatsvond (CGVS I, p. 22).

Verder weet u ook niet precies wanneer uw broer vermoord zou zijn. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS beweerde u dat dit in september of augustus 2008 moet gebeurd zijn (CGVS I, p. 13, 16, 25). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat uw broer vermoord werd in november 2008 (CGVS II, p. 8). Het betreft hier essentiële elementen uit uw asielrelaas die bovendien een enorme impact moeten gehad hebben op uw persoonlijke leven. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u niet precies blijkt te weten wanneer deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden.

Op het eerste gehoor verklaarde u eveneens dat de mensen van sjeikh Ahmed Ibrahim u bezocht zouden hebben nadat u naar het bureau van de gouverneur zou zijn geweest (CGVS I, p. 13, 18). Tijdens het tweede gehoor stelt u dan weer dat u pas naar de gouverneur zou zijn geweest nadat u bezocht werd door de mensen van de sjeikh (CGVS II, p. 4, 10-11).

Bovendien stelde u tijdens het eerste gehoor dat er twintig dagen lagen tussen de dag dat u door de mensen van de sjeikh bezocht werd en de dag waarop u ontvoerd werd (CGVS I, p.17). Dit strookt echter niet met uw andere verklaringen aangezien u tijdens hetzelfde gehoor verklaarde dat u één dag nadat u door die mensen bezocht werd naar het bureau van de sjeikh was gegaan in juli 2009 en u pas in januari 2010, vijf à zes maanden later, ontvoerd zou zijn geweest (CGVS I, p. 13, 18, 19).

Bovendien heeft u incoherente verklaringen afgelegd met betrekking tot uw ontvoering. Zo verklaart u dat u de ganse periode dat u werd vastgehouden, was geblinddoekt (CGVS I p.19). Even later beweerde u echter, zonder enige nuancering, dat uw ontvoerders de ganse tijd gemaskerd waren (CGVS I p.23-24). Geconfronteerd met het feit dat u, geblinddoekt, toch niet kon weten of er iemand gemaskerd was, past u gewoonweg uw eerdere verklaringen aan en stelt dat u denkt dat ze gemaskerd waren (CGVS I p.24).

Dergelijke discrepanties in uw verklaringen, laten niet toe geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over het hele Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiietische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiietische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel

minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit het district Hillah (provincie Babil) in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Hillah actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Hillah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet weigeren. De kopie van uw identiteitskaart, de foto van de sjeikh en de volmacht doen geen van allen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De medische documenten die u voorlegt, tonen niet aan dat u daadwerkelijk gefolterd zou zijn geweest. Het enige wat gesteld wordt is dat uw klachten mogelijk het gevolg zouden kunnen zijn van electroshocks. Uit het document van het Rode Kruis is niet op te maken of uw familie effectief vermoord of vermist zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, wijt verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen aan stress en zenuwen en merkt hij op zich nergens inhoudelijk te hebben tegengesproken aangezien hij zich hoofdzakelijk vergist heeft omtrent de data van verschillende gebeurtenissen. Verzoeker stelt verder al het mogelijke te hebben gedaan om documenten te verwerven, hij gevlucht is zonder documenten op zak, hij in België contact opgenomen heeft met het Rode Kruis, dienst Tracing, en een ex-collega hem nu helpt om documenten te verzamelen, doch dat rekening dient gehouden te worden met het gegeven dat er in Irak slechts één DHL-dienst actief is die gecontroleerd wordt door verschillende milities waardoor het momenteel onmogelijk is documenten van Irak naar België te verzenden. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, het document 'Irak-Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak' van 20 mei 2010 niet aan het dossier heeft toegevoegd en dat er geen twijfel over zijn afkomst bestaat, en verwijst hij naar een rapport van Amnesty International over de situatie in Centraal- en Zuid-Irak. Gelet op zijn relaas en het gegeven dat de Iraakse autoriteiten er niet in slagen de veiligheid van hun burgers te garanderen, is verzoeker dan ook van mening dat er in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een brief van het Rode Kruis Vlaanderen van 25 november 2010 en een artikel van op de website www.vluchtelingenwerk.be.

Ter terechtzitting legt verzoeker een brief van het Rode Kruis van 20 januari 2011 neer en een aantal medische attesten (cardiologische problematiek).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij bijzonder weinig concrete bewijzen kan voorleggen die zijn relaas ondersteunen, (ii) hij in de loop van zijn asielprocedure tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn relaas aantasten, (iii) er voor burgers uit Hillah actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (iv) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen Irak verlaten heeft uit vrees voor een extremistische groepering die zijn broer vermoordde, een granaat deed ontploffen in verzoekers tuin waarbij zijn jongste zoon omkwam, verzoeker zelf ontvoerde en zijn gezin zou vermoord hebben tijdens verzoekers verblijf in België (adm. doss. stuk 3b, gehoor I, p. 28; gehoor II, p. 2, 12, 13). Verzoeker zou meermaals klacht hebben ingediend bij verschillende instanties, maar legt daarvan geen bewijs neer. Verzoeker heeft de hulp ingeroepen van het Rode Kruis om zijn familie op te sporen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet betwist dat zijn verklaringen incoherent zijn doch hij probeert de vaststellingen te minimaliseren. Zo probeert verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te verschonen door deze te wijten aan stress en zenuwen. Echter, de voorgehouden gebeurtenissen, met name de moord op zijn broer en de aanslag op zijn huis waarbij zijn jongste kind het leven liet, zijn zo bepalend en ernstig dat verwacht kan worden dat de maand van het overlijden in het geheugen gegrift zou staan, zodat, zelfs indien verzoeker zenuwachtig zou zijn geweest, kan verwacht worden dat zijn verklaringen hieromtrent ook qua tijdsaanduiding coherent zijn. Zo leest de Raad dienaangaande het volgende (gehoor I, p.21 e.v.): “(...) Wanneer werd de handgranaat gegooid naar uw huis? De datum weet ik niet meer maar nadat ik de klacht bij de rechtbank had gedaan; Welke maand was dat? Nadat ik de klacht had ingediend; Welk jaar? 2009; Welk seizoen? Ongeveer de 10de maand; Dus ongeveer in oktober 2009? Ja; U weet niet precies wanneer uw kind is omgekomen? Zeker in 2009; Maar u moet toch iets zeker weten wanneer uw kind is omgekomen? In september zoiets; Was het voor of na uw ontvoering? Voor de ontvoering; Wanneer werd u ontvoerd? In januari de 9de of de 10de 2010; En wanneer werd de handgranaat gegooid? Dat was ongeveer juli in de zomer; Wanneer is uw kind omgekomen? In 2009; Wanneer in 2009? Dezelfde datum als ik daarnet zei; U heeft er al drie verschillende gezegd? In juli het was toen warm (...); [over zijn broer: p. gehoor I, p. 13, 16 en 25; gehoor II, p. 8] (...) in september 2008 was hij op weg naar zijn werk en niet meer thuisgekomen (...) En wanneer was dat? Ongeveer september 2008 (...) Wanneer broer vermoord? In 2008 augustus september (...) U broer wanneer verdween die? Ik weet dat het ergens in november was maar de exacte datum kan ik niet herinneren, ik was zelf mijn geboortedatum vergeten(...)”. Verzoeker is blijkens zijn verklaringen opgeleid en was tewerkgesteld als verpleegkundige zodat de wijze waarop hij antwoordt op vragen die de kern van zijn asielrelaas uitmaakt de Raad niet kan overtuigen. Verzoekers herhaling telkens verklaard te hebben dat zijn jongste zoon op een warme dag om het leven kwam en dat zijn broer ongeveer in september of november vermoord werd is dan ook niet ernstig.

Waar verzoeker nog stelt zich hoofdzakelijk vergist te hebben omtrent de data van gebeurtenissen en zich op geen enkel ogenblik inhoudelijk te hebben tegengesproken, gaat hij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij eveneens incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn ontvoering en over zijn ontmoeting met Sjeik A.I. (CGVS, gehoor I, p. 19-23-24; CGVS gehoor II, p. 13-16-25 en CGVS II, p. 8). Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk volhouden een plausibel asielaanvraag te hebben afgelegd. In de mate verzoeker nog beweert dat zijn aanvraag wordt ondersteund door medische attesten en deze minstens een begin van bewijs zijn dat hij daadwerkelijk gefolterd zou zijn geweest, wijst de Raad erop dat de medische attesten gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en daarin duidelijk wordt vermeldt dat zijn cardiologische problemen "*mogelijks ten gevolge van elektroshock*" zijn. Gelet op de incoherente verklaringen en het gebrek aan bewijs van feiten die toch wel door documenten zouden kunnen worden gestaafd (onder andere overlijdensakten en ingediende klachten) kunnen de medische attesten niet als objectief bewijs van foltering in aanmerking worden genomen.

De Raad merkt verder nog op dat wat het onderzoek van het Rode Kruis betreft naar de zoektocht van verzoekers familie die zou zijn verdwenen, zijn hele aanvraag verder wordt ondermijnd doordat verzoeker de namen opgeeft van twee contactpersonen naast een opgegeven adres, zoals blijkt uit de brief van het Rode Kruis van 20 januari 2011, maar ter terechtzitting geen plausibele verklaring kan bieden waarom hij niet de namen en adressen van zijn zusters of broer, allen woonachtig in Babil (stuk 9 verklaringen DVZ, nr. 30; gehoor II, p. 14) of schoonbroer, die tenslotte mee verzoeker zijn vlucht zou hebben georganiseerd door onder andere de auto te verkopen, heeft opgegeven aan het Rode Kruis, maar de vraag ontwijkt door te beweren dat hij geen broer heeft. Dit klemt des te meer nu zou kunnen verwacht worden dat verzoeker, die zijn gsm onderweg zou hebben verloren (gehoor II, p. 14), er bij het Rode Kruis zou op aandringen dat zijn naaste familie/schoonfamilie wordt gecontacteerd, al was het maar om het contact te herstellen. Gelet op al deze vaststellingen wordt geen geloof gehecht aan het opgediste aanvraag.

Dat in Irak slechts één DHL-dienst actief is die gecontroleerd wordt door verschillende milities waardoor het momenteel onmogelijk is om documenten vanuit Iran naar België te verzenden, is tenslotte een blote bewering die niet in het minst wordt aangetoond.

2.5. Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen en zijn gebrek aan documenten ter staving van zijn asielaanvraag, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielaanvraag niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielaanvraag beroept en dat hij daarom een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn asielaanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verder blijkt uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 11: '*Subject Related Briefing, Irak, Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid- Irak*' van 20 mei 2010) dat de veiligheidssituatie in Irak regionaal erg verschillend is en dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio, zijnde het district Hillah in Zuid-Irak, niet van dien aard is dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoekers verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in het artikel op de website www.vluchtelingenwerk.be over een rapport van Amnesty International, kan derhalve niet volstaan om de specifieke informatie over de veiligheidssituatie in verzoekers regio van afkomst te weerleggen en bovendien heeft deze tekst betrekking op de veiligheidssituatie van personen die kwetsbaar zijn omwille van hun religieuze, etnische of seksuele identiteit of omdat zij zich uitspreken tegen mensenrechtenschendingen, een profiel dat verzoeker niet aangetoond heeft. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Dat aan verzoekers afkomst niet getwijfeld wordt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS